

Wegloophuizen

In Deviant 40 van maart 2004 riep u op om te reageren op publicaties in Deviant 36 en 40 over Wegloophuizen in Berlijn en in Utrecht. Ik heb tussen 1996 en 1998 in het Wegloophuis Amsterdam gewoond na een periode van dakloosheid en een daarop volgende gedwongen opname in de psychiatrie.

Ik had kritiek op de maatschappij en op hoe mensen wonen. Ik vond wonen van mensen slecht voor de natuur. Na de ervaring van bijzondere geestesgesteldheden zoals hallucinaties kreeg ik de overtuiging dat mensen ondergeschikt aan de natuur zouden moeten leven, in plaats van een over de natuur heersende rol in te nemen zoals dat gebruikelijk is.

Ik accepteerde een kamer in het Wegloophuis omdat ik niet meer dakloos wilde zijn omdat ik werd opgejaagd door politie en rijdende psychiaters. Voor mij was het een plaats waar ik mij niet verantwoordelijk wist voor de woning en voor de inrichting en was het een mogelijkheid die mij ervoor behoedde dat ik, radeloos omdat ik met mijn kritieken geen weg wist te vinden, weer op straat terechtkwam. Ik moest toch ergens zijn? Uiteindelijk heeft die situatie zich niet opgelost: toen ik vertrok uit het Wegloophuis heb ik mij aangepast. Ik heb, bij gebrek aan beter, woonomstandigheden moeten accepteren, die nauwelijks verschillen van die onder welke ik zo radeloos geworden was.

Na jaren van tevergeefs zoeken naar adequate hulp herkreëg ik enigszins vertrouwen in anderen door de pretentieuze manier van optreden van de vrijwilligers in het Wegloophuis.

Ik voelde mij onveilig omdat ik gedwongen was opgenomen en ik gedwongen was medicatie te slikken. Dit was een voorwaarde voor het ontslag uit het ziekenhuis, op straffe van op de telex komen en worden gearresteerd door de politie. Medewerkers van het Wegloophuis ondersteunden mij om met die dwangrelaties om te gaan. Het bleek niet mogelijk, ook niet in hoger beroep, om onder die dwang uit te komen. Altijd dreigden er op de

achtergrond arrestaties. Het Wegloophuis bood een veilige plaats. Toen de Rechterlijke Machtiging was afgelopen en ik niet meer gedwongen was medicatie te slikken, nam ik die ook niet meer. Na enige tijd kreeg ik een terugval, men vond mij in het Wegloophuis niet te handhaven en ik vertrok. Het Wegloophuis kon de problemen die zich voordeden niet aan. Leven zonder medicatie vraagt om het leren omgaan met symptomen en met verwarringen zoals onverwerkte ervaringen uit het verleden. Mogelijk zijn die problemen nog erger als men een tijdlang medicatie heeft gebruikt en er dan mee stopt. Vanuit de situatie waarin ik nu verkeer denk ik dat het Wegloophuis wel een steentje zou moeten bijdragen aan het omgaan met de situatie waarin je verkeert als je psychische problemen hebt. Ook denk ik dat er meer initiatieven zouden moeten worden genomen om een andere praktijk dan die van het medische model te ontwikkelen. Het is mijns inziens noodzakelijk om kritiek op het medische model te koppelen aan allerlei andere vormen van kritiek op de maatschappij en op het (westerse) wonen. Ik denk daarbij ook aan benaderingen vanuit allerlei andere disciplines dan de psychiatrie (waar veel problematiek ten onrechte wordt ondergebracht), zoals antropologie, ecologie, milieukunde en ik zou ook wel erkenning willen voor inzichten die ik ontleen aan mijn opleiding in de huishoudkunde.

Voor het Wegloophuis zou dat onder meer betekenen dat er voldoende aanbod van daarvoor geschikte medewerkers zou moeten zijn. Ik heb begrepen dat er tegenwoordig op dit terrein problemen zijn. De situatie tussen Berlijn en Amsterdam verschilt wat dat betreft behoorlijk. In Amsterdam (en in Utrecht) werken vooral stagiaires van allochtone achtergrond die bezig zijn met een beroepsopleiding; in Berlijn, zo bleek mij tijdens een bezoek, zijn de vrijwilligers (net afgestudeerde) studenten in de psychologie. Dat maakt verschil: die psychologie studenten zijn bevlogen en kunnen denken aan alternatieven voor medica-

tie. Zelf vind ik het een gemis dat ik niet meer ben ondersteund in mijn opvattingen over alternatieven voor dominante vormen van wonen en maatschappij-inrichting.

Ik hoop dat ik hiermee een bijdrage heb geleverd aan een debat over de mogelijkheden voor de optimalisering van de praktijk, speciaal die van Wegloophuizen.

👤 Nona

Reacties kunnen gestuurd worden naar de redactie van Deviant of naar Nona (Nonathuis@freeler.nl)

Ron Coleman's herstel

In Deviant 40 schreef Corrie Kerssies een lovende recensie over het boek van Ron Coleman *Herstel, kan dat wel?* In de laatste alinea schrijft ze: "Ongewild krijgt men toch bewondering voor de wijze waarop Coleman zijn herstel heeft aangepakt...". Vanwaar dat woordje "ongewild"? Is Corrie Kerssies het eigenlijk niet eens met Coleman?

👤 Els Bijman

Naschrift

Dat "ongewild" in mijn recensie is heel makkelijk te verklaren. Van meet af aan geeft Coleman aanleiding tot een uiterst kritische houding t.a.v. zijn boek. Ondanks dat krijgt men toch bewondering voor de manier waarop hij schrijft en zich presenteert. Vooral de manier waarop hij terugvecht en toch nog weet te studeren, ondanks zijn handicap wekt bewondering.

👤 Corrie Kerssies